

Chesterton (+1936), pensador britànic, remarcava que quan la persona deixa de creure en Déu, aleshores passa a creure en qualsevol cosa. Coses que, per exemple, no tenen res a veure amb l'essencialitat de l'existència humana com els influencers de moda.

Avui molts pensadors, com el professor universitari Miquel Àngel Prats que ens parlà fa pocs dies sobre la Intel·ligència artificial, quasi bé ens pidolen que reflexionem, que ens facem preguntes, que tinguem criteri propi. I és que no pocs avui s'apunten a aquell tipus de religió que sols convida a un gir psicològic d'infant: "Vull el que vull i sense mesurar ni la seva importància ni la seva necessitat real".

La religió que avui apareix a diversos llocs d'aquest segle XXI quasi bé obliga a qui no s'acostuma a reflexionar, a participar d'una taula on no hi hagi interès per a reconèixer qui som, quines són les nostres responsabilitats, quins objectius ens afavoreixen la nostra maduresa humana. A algú que li vaig demanar què pensava del que havíem dit a una trobada, em va respondre: "No em compliquis, em costa molt pensar!".

La pregària és l'expressió més profunda de la religió cristiana. És el clam silenciós que surt del cor de qui creu i es confia a Déu. Sants, santes, mestres de l'espiritualitat, ens parlen d'ella amb fruïció perquè la viuen a partir dels interrogants profunds i de la realitat que cada dia se'ls presenta.

El Papa Francesc, convidant-nos a viure el jubileu del 2025, tant important per l'Església i que prou ens convé viure'l a través de la pregària (alguns aquesta setmana peregrinarem a Roma amb la intenció de viure la pregària units al cor de l'Església), assenyala: "La crisi ecològica-econòmica-social agreujada per la pandèmia i les seves conseqüències; ... tendeix a sufocar les aspiracions de la pau i solidaritat i a marginalitzar Déu de la vida personal i social...".

Volem viure en pau amb nosaltres i amb els altres? La meua opció és descobrir i viure la necessitat de relacionar-nos amb el misteri que ens obre a l'infinit de Déu. Crec que és una llàstima que ens costi el silenci, la contemplació i l'escolta, perquè són mitjans necessaris per a no patir soledat ni infravaloració personal.

Moltes de les decisions actuals no neixen de la pregària, neixen de la intel·ligència. Però, és suficient la intel·ligència? Neixen de l'estudi, però... basta l'estudi? Neixen de la investigació, de la sociologia, de l'astúcia,... però... basta la investigació, la sociologia, l'astúcia? Si moltes de les decisions actuals no ens aporten pau personal ni social, que ens és necessari tenir present? Avui convid a recolzar-nos més i més en la pregària.

"Pregar no és altra cosa que tractar d'amistat, estant moltes vegades a soles amb qui sabem que ens estima" (Santa Teresa). "Pregar i estimar, aquesta és la felicitat de l'home sobre la terra" (Sant Joan Maria Baptista Vianney). "La pregària és el lloc de refugi de tota preocupació, un fonament per a l'alegria, una font de felicitat constant, una protecció contra la tristesa" (Sant Joan Crisòstom). "La pregària evita les emocions de l'orgull i de l'enveja" (Sant Efren de Siria).

Qui prega ofereix temps a l'escolta (Dt 6,4), a l'aprofundir (He 4, 12-13), a canviar de lògica (Mt 5), a donar entrada als febles, als pobres, a compartir i estar amb Jesús sol (Lc 9),... Seguint els salms, la pregària s'obre a la lloança (150), al desig (42), a la confiança (31), al festeig (45), a l'encontre (10), a la queixa (22), als records (137)...

Tenint com referent a Maria, les actituds que ens convé viure resant, són: l'adoració (Lc 1,38), l'acollida (Lc 1,38), la lloança (Lc 1,46), la proximitat (Jn 2,3), la recerca (Lc 2,48), la fortalesa (Jn 19,25), el silenci (Lc 2,19), la confiança (Jn 19,26-27),...

Em deman: Ens és suficient per a viure en pau i descobrir el sentit de l'existència, sols la intel·ligència, l'estudi, la investigació, la sociologia, l'astúcia,... ? No fa falta, a més, ser amants del misteri, de la bellesa, del silenci, de la confiança, de la pregària,...